

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaŕ,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaŕ
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedźelske łopjeno

Budyšin

13. oktobra 1929

Bauzen

Gziŕščez a nakład Šsmolerjez knihičizščezěrnje a knihaŕnje, šap. družstwo i wobm. ruŕ. w Budyšinje
Wuŕhadža kóždu šobotu a płači šchwórczlětnje 108 šlotnych pienjeŕłow

20. njedźela po šwjatej Trojizy.

Łuŕ. 13, 6—9.

Šladaj do šadownych šahrodow a na šadowe haleje, a tebi taŕ wjele šuchich šchtomow nadpadnje. Škoro wšchitke worješšiny a wišchnje, ale tež wjele jabłuczinow, kruschwinow a šłowczinow je šmjeršło. A winowym pjeńkam šo hinaŕ šchło njeje. To je šrudny napohlad. Šchtož je šmjeršło a wuŕškło, žane płody wjazny njenjeje. Tam móžeš wody lecž a hnojicž, taŕ wjele hacž chzeš, to ničšo wjazny njepomha. Žiwjenje je cžetko. Šenož porubacž móžeš hiščeje tute roŕšliny. Ale móža wone šchto ša to? Njeje šo to pšches wšchu móž štaŕo? Šchto chze tej šamej wobaracž? To je tón dopuščezž, kiž loŕt a wětry wodži, tež wšchitke mřóczele. To je wšchewomóžny Bóh a Šnješ, pšched kotrymž my cžłowjeŕojo ničšo nješšmy. Cžłowjeŕ dyrbi šam hladacž, šo by šymu pšchětraŕ.

Alle ty tež druhe šchto my na šahrodze wuŕhladaš. Šsu rjane šelene, šu woprawdže mřódne, ale płodow na nimi ženje njenamaŕaš. Prajmy, šo pola tajkich šchtomow wšchitko do drjewu dže. Ty je wuřěšuješ, wokoło nich łopaš a je hnojíš. Alle płody wuwoŕstanu. Wšcha próža je podarnto. Šsu a woŕstanu njepłódne. Měšchto lěŕ pšchihladuješ, ale škóncžnje, hdyž wšcho ničšo njepomha, ščezpnošč šhubiš a je wuŕłopaš. Wone jenož šemju šadžewaju.

Taŕ šteješe i njepłódnym figowom. Lubny cžitarjo, dawno hižom to pšchirunanje šnajemy. Mjeroŕumnym roŕšlinam žamu winu dacž njemóžemy. A tola šo napoŕled roŕšnewamy, a jim, hdyž našchu próžu njemytuja, derje šaŕluženy woŕud pšchihotujemy.

Alle njepłódnym figowom, to šy ty, to šym ja. Štejmy na šahrodze teho Šnješa. Ššmy šchčezpjeni w jeho winizy. Pšches šwjatu kšchčenizy šmy džimje waŕchnje šhubili. To je šwjaty škutŕ Boži, pšches kotryž chzyše naŕ i nowa porodžicž. Wažmy šebi jón šažo wyŕoko! To je přenja próža, kotryž je Bóh tón Šnješ i nami měŕ. A potom šmy w šaršchifim domje wjele dobreho a nadobneho šhycheli. Šaršchi šu naŕ i tennu Šnješe domjedli. W šchuli buchmy w nabožiny roŕwuczeni. We džeczifemšchjenjach bu nam škladnošč data, šo móžachmy našcheho Boha a Šnješa lubowacž nawuŕknyč. W roŕřczowanjach šo pšchego šažo dopomnichmy na to, šchtož běchmy nawuŕknyli, a nowe i tomu pšchuwuŕknychmy. W Božim domje móžachmy a móžemy te rjane Bože šlužby šwjeczicž. Woprawdže, lubny cžitarjo, Bóh došč na nami cžini. Šenož, šo bychmy wjedžili, šo tu wšchudžom Bóh šam i nami jedna. Šo to njebychmy jenož ša cžłowjeŕe naprawy džerželi. Šewak žaneho žohnowanja i toho nimamy. Alle bjes dwěla je nam Bóh wjele škladnoščow poŕkicž, jemu bližšche pšchicž. Šažo a šažo je płody na nami pŕtaŕ. Je je namaŕaŕ? Njeje pola naŕ runje taŕ kaž pola figowza? Měš jenož tŕi lěŕa je pšchichol a płody pŕtaŕ, ale džebacž, dwazecž, tŕizecž lěŕ a hiščeje dlěje. Mělotry šnadž hižo i jenej nohu w rowje šteji, ale pšchego hiščeje njepłódnym. Je džim, ša winizar pšchifaŕnju njedoštanje: „Porubaj jón!”

Alle, lubny cžitarjo, to poŕledne šłowo njeje. Pšchewčan ma wjedžecž, šo ma šarčžniŕa, niz jenož jeneho šuroweho Boha, ale tež jeneho pšcheczelného, luboščžiwého Šnješa. A hdyž dyrbjaŕ prawy Bóh wšchitkich šatamacž, jeli šo chzyŕ po prawdošči žudžicž, dha naŕ naš Šnješ a Šbóžniŕ šaŕupuje a ša naŕ řecž. Kaŕ ščezpłivny je tón šamy, hdyž proŕy: Woŕšaj jón hiščeje

to lěto, hacž jón wobklopam a pohnoju; hdy by chyzł płody pschijnjesč. Za šo boju, so mnohy dženšnišchi džen ani jeneho ani druheho njesnaja, ani praveho Boha, ani Jesuša Khrystuša. Ale to chze nam našch tekst se wschej jažnosčju prajicž, so raswofomil pschiindže, hdžež tež Jesuž wjazy pomhacž njemóže. Pšched tym wofomikom chzemj šo strachowacž. Njendžemy tón pucž, kotryž Khrystuž rěka, dha džemy do šfaženja. Žana móž naž potom tomu šamenu wutorhnyč njemóže. Potom tola šhtune šlowo płaczi: Porubaj jón! Šamjen.

1529—1929.

400lětny jubilej Marburgskeho rosrěčowanja.

Pšchezo šažo bywamy w tutych lětach namotwjeni, wopominacž wošebite podeńdženja reformaziskeho čaža, a šměny šwjeczič 400lětny jubileje tuteho wulkeho škutka, kotryž našch reformator dr. Luther i Wožej pomozu dokonja. Tač tež we tutym měřazu. Wot 1. hacž 4. oktobra 1529 běchu na hrodže hešsenškeho krajneho hrabje Philippa w Marburgu šromaždeni wjednižy lutherške a reformirške zyrkwy a džeržachu tač mjenowane colloquium abo rosrěčowanje, kotrež bu to Marburgske mjenowane. Luther šam tam bě a i nim Melanchthon, Justus Jonas, Jan Brenz, Šandrij Diander. Wucžbu reformirške zyrkwy šastupowasche Zwingli šam a i nim Decolampadius Baselski a Bucer a Šedio se Štrašburgskeje.

U čehodla tuto rosrěčowanje? Pšicizine běchu zyrkwinške a politiske. Bě a je wobžarowacž, so we wulkim, wažnym hibanju reformaziskeho čaža dwě ewangeliske zyrkwy nastaschej. U niz jeno to: wjednikaj wobeju, Luther a Zwingli, wojowaschtaj pšhecziwo šebi a njeběshtaj pšhes jene w rošbudnych prajšenjach wěry. U i teho pothadžesche, so tež druhy do tuteho wojowanja šastupichu. To njebě dobre ale wulzy šchódne ša zylu wulku wěž reformazije a bě ša jeje romškich njepšhecželow wješe a dobytk. Šohodla šo wošebje Philipp, hešsenški krajny hrabja, wo to próžowasche, wobej štronje šjednoczič, a tač wěž ewangeliske wěry špěchowacž.

Šilip Melanchthon.

Nimo tutych pšiciznow mějesche tež politiske. Wón widžesche doprědka, so mjes katoliskimi a ewangeliskimi roškadžowanje i brónjemi pschiindže. U ša tuto chyzšche wón ewangelšku štronu došcž šylnu a pschihotowanu mēčž. U to wona jenož bě, hdyž niz jeno wsche lutherške mozy, kač wjerchojo a města, šo šjednocziču, ně, hdyž šo lutherške a reformirške kraje a města do žylka šjednocziču. Tuto politiske šjednocženje bě pač jenož hačle móžne, hdyž běchu rosdžele a šadžewki wucžby a wěry wotštronjene. U to chyzšche wón dozpicž i tym, šo wjednikow wobeju

ewangeliskeju zyrkwyom i tajšemu w tehdomnišchich čažach tež hewak nałożowanemu — Luther a dr. Čač w Šipšku — rosrěčowanju šwola.

U woni běchu pschischli. 1. oktobra šo Luther a Decolampadius a runje tač Zwingli a Melanchthon mjes šobu rosmotwjachu; 2. a 3. oktobra bě to wulke rosrěčowanje; pschi tom bě jich tež na 60 wošebje pšheproschenych hošczi pschitomnych.

Šajprjedy jednachu wo wschelakich prajšenjach, w kotrychž njeběchu šebi Lutheršy wěsčzi, tajke štejnišcžo Reformirtšy w nich maju, kač na psch. herbowany hrěch, ššheczeniza, Wože šlowo a druge. W tym wschem Zwingli wscho špušczi, šhtož bě něšak pšhecziwo zyrkwi a ewangelijej. Potom pač jednachu wo Wožim wotšasanju; a tu šo pošasa wulki rospucž. Zwingli šepjerasche šo pšhede wschem na Žana 6, 63 a šacžigny lutherške štejnišcžo. Luther wosta kručze štejo na šlowje biblije a na tym, šo je čželo a krej Žesom Khrysta w šakramencze. Špodny šomoczaneho wodžecža bě na blido napikak: „Šo je moje čželo“, a pšchezo šažo wša wodžecze priecž, šo by šwojej woczi na tuto šlowo šložil.

Šuťonž jednanja bě tón, šo drje šo w pšhecželniwym duchu dželachu, niz pač w pšhesjednosčzi wěry wo Wožim wotšasanju. 4. oktobra podpikachu 15 artiklow; i tutych 14 wo pšhesjednosčzi rēczi, jenož 15. artikel špomina na šo dželaze mēnjenja. Wšchitzy šebi pschilubichu, šo wscheho wojowanja mjes šobu wšdacž. Šhtož bě Philipp-Šessenški chyzł dozpicž, to njebě dozpite. Luther džē tež prajesche, šo maja tamni druheho ducha hacž wón a jeho zyrkej.

Dr. Marčjin Luther.

Alle pschi tym wschem bě tuto colloquium tola něšyto wulzy wažne. Wono rošjašni štejnišcžo wobeju zyrkwyom a wjednikow; tuczi šo šdobom tež bliže šesnachu. Luther a Zwingli šo tam w Marburgu na pschiklad i přěnjemu rasej wobladaschtaj, hacžrunje běshtaj piknje hižo we wojowanju bytoj. Žeju wobrašaj, našchemu njedželniškej pšhecželniwje wot Ššmolerjež knihi-čžišcžernej pšhewošajenej, podamy tu džentža, hdyž tutón 400lětny jubilej šobu šwjeczičny, našchim čžitarjam a čžitarčkam. Ša nimaj macže mužotw, kotraž štaj i rošbudnym wliwom kač ša ewangelšku zyrkej tač ša reformaziju dozyla bytoj.

Nječ tajki jubilej a tajke wopominanje šoždeho namotwi, šwoju nutrnosč a šedžbliwosč šložicž na šakrament Šnješoweho wotšarja. Š nim šaběrajmy šo w šwojej wutrobje a i njemu pschikhadžejmy šwěru we wěry, kotraž je šebi wěsta, šo w nim štupi do najšlubšcheho a najšwjeczišcheho šjednocženštwia i Žesom Khrystušom a šo i tym doštawa to najšbole wobšbožaze žohnowanje ša žitwenje a wěčnosč.

W słóncznej frajinje.

Powěstka wot Chrystiny Rohoweje.

(Postracžowanje.)

„To jemu donje!“ rjekny pšichi tym, „a praj, jo dam jara pěknje postrowić, a jo by to radlubje pšichjał. A tež, jo nje-móžu nihdy sabnjež na jeho předomanje. Njehyžo modli ja mnje, jo bych tež ja tón pucž k Bohu namała a njetrjebala na wěczi sabnjež. Šhtož wón mi činić poruczi, to chzu wschitko činić. A hdyž wón mje hewał něhdže dalošo pósczele na put-niske pucžowanje, ja póndu. A tež ke mje, jo njetrjebala byč wěczi sabnje.“

Pawlik myśleše žebi na tute słowa hišće, jako bě hižo po pucža duzy do wšy.

„Šhto je to knjeni hajnikowa po prawom prajila? Wšchał je tola knjes Jesuž jenož kašak: „Póscze ke mni!“ A tamna Marta njeje nihdže na pucžowanje šcha, njeje tež žanhy pjenjes dawala. Wona je jenož knjesa Jesuža pšichjala. Knjeni hajnikowa wěczi hišće njeznaje stawjnu wo hadže tak kaž ja ju jnaju. Abo tež niz tu wo Israelskich w Egypťowskej, kotřiž njetrjebachu wumrěć, došel to jehnjo sa nich wumrě. A ty, knjeze Jesu, by to Bože jehnjo, kotrež je sa naž na kšichu wumrělo. Ach, jo ja jej tole nješym prajit! Wó, wšchał pšichndu jako wróczo! So njesabudu, jej to potom prajic! A hdyž smje žama tu knižu, wona to dopósnaje. A nětkole žym jej ja tola tež wostajit moju knižu tam, dóniž žo njewrócžu, so móže we nej čitac. Škoda, jo to hnydom pšichi spocžatku nješteji! Ale čłowjek dyrbi dže to čitac rjadu po rjadu; tak wšchał na to pšichndže.“

Prijedy hač to pytny, bě Pawlik hižo na farje. W kšehi žetka jeho služobna.

„Knjes farač je žo kniž lehnj“, rjekny wona, „druheho njebych k njemu puščežila, tebe pa puščežu. Wón je prajit, jo dyrbiu tebe tak husto hač pšichndžeš, hnydom k njemu pó-šlac. Pókaž knjesej fararje, šhtož by w kšchu pšichnješ; potom daj jón won starej knjeni.“

Pawlik žym žo do fararjoweje jstny. Pohlada najprijedy na kšy, potom na lěhanžu. Knjes farač ležeshe na lěhanžu. Wěšeshe wóczy šacžinjenej, ale hižo jej wóczini.

„Witaj, Pawliko! Šlónčnje tola džeš!“ Wobej ruzh ty-kašhe jemu napschecziwo. „Šym žebi hižo myšlik, jo by na mnje sabyl. — Wó, njeplataj tola! Ja wšchał wěm, jo by ty rad pšichndže!“

„A tak rad! To móžecze wěric!“ Šólz wutře žebi wóczni. Staji korb. Mašny žo k lěhanžu a, šhtož hišće ženje njebe činić, wobjima knjesa tak, kaž by wobjimal šefinez četu a šlehy žwoje kšezaze mjeswózo k jeho blědemu.

Šsamotnemu mužej bě tutón njewočafany šprawy wo-pókaš džěšowšeshe lubosče něšto jara lube. Wón šcžahny hólza k žebi a wóšcha lubosčimje čiste džězaze čoko.

„Čehodla wy ležicze?“ woprašcha žo starosčimje hólz. „Šcže wy mucžny? Abo boli waž hewał šhto?“

„Haj, ja žym trochu mucžny, Pawliko. A manr tež někaške kašanje w hruži a w bofu. Ja njemóžu derje dychac, hdyž šhodžu. Druhim nješym hišće wo tom powědał. Tebi to jenož praju, jo by ty mi pomhał knjesa Jesuža prožnje, jo by mje wustrowil.“

„Wěcze wam pomham! A tuž čzemoj jeho hnydom pro-žnje! Potom wam powěm, čehodla žym pšichndže.“

„Knjeze Jesu, mišy, dobry knjeze Jesu“, modleshe žo Pawlik, „wšchał by ty tu k nami, wustrow knjesa fararja. Wěšch tola, jo wón, hdyž njeje štrowy njemóže ani předomac ani ničjo

druhe činić. A wón dyrbi tola tym ludžom powědac wo tamnym pucžu, tež knjeni hajnikowej.“

„Haj, jehnjo Bože, kiž ty by nješ našhe šlabosče — tež moje —“ doda knjes farač — „a šlubich, dacž, wo čžož tebe dwejo k naž prošcha, wotwobroč tutu šlabosč. Tak rad bych tebi hišće služil, tak rad bych žwěčil k tym žwětkom, kotrež by ty mi dał. Twój lud hinje w čžmnoščach. Šeta dołho žym byt se šlepyh wjednikom šlepych, k najatym, kotrež nješdže pšched wotwami. Wó, daj mi něšto hišće narunacž k teho, šhtož žym šakomžil! Šym hišće mlody! Žimjenje leži hišće pšchede mnu. Šdyž mje wustrowil, šlubju tebi, jo žo kaž žwěčka na woltarju Božim, žyle pšetrjebam w twojej službie. Šamjen.“

Wó jstnje knježeshe šwili šwjata čžichina, kaž w žyrkwi. Pawlik ju šlónčnje pšchetorhny:

„Wón je naž wuškylchal a wón čžini, wěcze čžini, ja čžož jeho prošchamoj!“

„Ja to wěrju, Pawliko. Ale prošch dale sa mnje; wšchał wěšch, jo žmój wobaj služobnikaj jeneho knjesa; mój dyrbinomj jedny druhemu pomhacž.“ (Postracž. šcžehuje.)

Mošacžanski Boži dom 250 lět.

(Šlónčjenje.)

Tutón žym wožebje winowacž knjesej kolatorej, hrabi se Bressler. Jeho předomnik, knjes se Ziegler nad Šlipphause-nom je pšched 250 lětami Boži dom twaril w čžžich lětach a dalšchi kolatorjo žu žo dale lubje wo njón štarali; tak na pšch. dari tež w lěče 1779 tehdomnišchi kolator hrabja k Bressler na knjesow woltar wuměšžy wudželanj winow karan. A nan nětežesheho kolatora pšchida pšchi konfirmaciji žwojich žymow dalšich žudobjow. A nětežišchi kolator je štajnje, w čžžich potwórnich lětach, w lětach twarjenja a wobnowjenja, a tak tež nětkle lěčka šako štaru wulžy šwalobnu tradiziju žwojich předomnikow wobnowjał a wožadže a Božemu domej wjele do-breho čžinić. Pšchi štolětnym jubileju běchu kolatorej pšchepo-dali wožebje wuhotowany džafny a howdowazy list k mašym wobrašom Božeho doma; wožadny farač pšchepoda jemu w mje-nje wožady sa widžonne šnamjo džaka wobraš Božeho domu. Knjes kolator žo, widžonnje šwješelenj, džakowashe, pšchejo wožadže a Božemu domej Bože žohnowanje a šđerženje.

Wo wobšamkowazhych słowach wožadneho fararja, kotrež wuškylchachu k hešlom, kotrež bě tež k šwětkow potnym pišmom na woltarnišchju napšane: „Wěra — lubosč — nadžija prajit čž: Wóh tych žwojich nihdy njepuščez!“ wobšamkachu žwoja-točnosč k šerušchowej šucžku a k čžichej modlitwu.

A nej žo pšchisamkny dalšcha žudžba. Wufecžansžy po-šatništojo džeržachu pšchi wójnikim pomniku pšched wulkej žwje-dženškej šhromadžinje žudžbnu žwojatočnosč wopominanja a pošbchowanja. Hišće ras džechu myšle wróczo. Šak žu tu něhdj wótzojo Boži dom twarili, tak šwěru do njeho šhodžili, šak tu nětko na tutym a tamnym šerchowje wopočjuja wot žwo-jeho džela, a šak jich šutki nětk žwědža mjes nami, naž po-minajo k džakowanju a k šlubjenju a k žwěrnemu dopjelno-wanju žwojich šlubjenjow; a myšle šhwatachu do daloša a wu-trobny žo džakowachu tym, kotřiž běchu, bywajo žwěrnj hač do žmjereze, pomhali wuškowacž domištu a Boži dom, a tak tež žwječicž tutón rjany, wulki žwjedžen šhtwórcž tyžžlětneho Božeho doma.

Ale k tym njebe žwjedžen dožwječeny. Ma wšy a we kóždym domje žwječachu jón w lubej towaršchnosč dale. Witashe drje kóždy dom lubych hošč k dala a k bliška, haj ně-kotry bě pšchepjelny hač na pošlednje měštno. Ale k ra-dosčju a k lubosčju bu kóždy hošpodowany. A to najšnadnišhe

přichi tym njebe to, jo móžachu hořpodliwi wožadni a hojčo hromadže wopominacž jańdžene cžažy a tutón rjany přiwjedžen lubeho Božeho domu.

Njedy so tutomu dopjelneja wjchě te přecyža, kotrež buch ertnje a přikomnje wuprajene! — Tež ja tute wšitke so džałowacž, přiny winowacž. — A njedy kóždemu, kiž sobu přiwjeczešče, so derje radži, dopjelneč te přibjenja, kotrež cžinjše. So do přiwjeczenje přiwjedzenja haſle nětk přichindže! So by bylo tajke, kaž so Bohu spodobu!

Próšwa wo prawu wěru.

Ach, luby Jesu, pomhaj nam
Na wuſkim pucžu k njebežam,
So najchej' wěry plomješkto
Nam tola njeby wuhafko!

Přiched swjećnej wěru ſwarnuj naž!
Ta traje jenož krotki cžaž!
Schtož tajku we wutrobje ma
Tón w ſpytiowanjach přichěhrawa.

Ja ſepjeracž tuž chzu nětk so
Na tebje, luby Sbožniko.
Wſchaf ty dla najchej' njeprawdy
Tak žaſoſnu přimercž přichětraf by.

Tuž nětk naž twój Wótž lubuje,
Sa džecž ma naž po hnadže.
Ach, i džecžazej ty dowěru
Mi napjelni moju wutrobu!

We wěrye daj mi ſtajnje roſež!
Wſchaf ſhonich tu tež huſto dojež,
Kaſ je nje džiwne wodžika,
Ta přewna ruſa wótžowſka!

Spožčž křobkoſež mi, jo wobkřewědžu,
Tež nětk we přiwjim žiwjenju,
Kaſ ſbožowny a ſtrojchny je,
Schtož i wěru tebje ſapſchiminje!

Ach daj, jo wěryu, hladajo
Na twój křichž, luby Sbožniko,
A duſchu tebi porucžu,
Sdnyž jónu wocž jańdželu.

S. B.

Zyrkej a ſtat.

W Friedlandže w kuſhodnej Čžeſtoſłowakſkej přiwjecžachu 6. oktobra wažny kermuſchny přiwjedžen. Ewangeliſka woſkada wopominacž džaſowna 25lětna wobſtače přiwjeho Božeho doma. Žubilejne předomanje džeržeſche knjes ſup. Franſa-Lubiſſki. Boži dom a jeho woſkada ſtaj přiwědkaſ ja ſpomožne ſkutkowanje Guſtav-Adolffkeho towarſtwa.

Œaſſta ſynoda drje ſo lěſka wjažy njeſeńdže, kaž bē to najpředy wotpohlad. Zeje ſeńdženje ſwiſtuje i tym, hač a kaſ wažne ſaſonje zyrkej a ſtat jenaſ naſtupaze přichedmjety w ſaſſim ſejmje do wuradžowanja přichindu.

Wſchelate i bliſſa a daloka.

— Œaſſte hłowne bibliſke towarſtwa přiwjecž přiwj lětuſchi přiwjedžen lěſa w Lubiju, a to 21. njedželu po přiwj. Trojižy, 20. oktobra. Wažnoſež tuteho towarſtwa a jeho džela je widomna: roſſchěrječž bibliju w němſkej a ſerbiſkej rēcži. Œso bliže i tym towarſtвом a jeho dželom ſeſnacž, ſmějenty potajſim we Lubiju ſkladnoſež. Tuž wužimny ju tež!

We Wóſporſku přiwjecžeſche Guſtav Adolffowe pobocžne towarſtwa 6. oktobra přiwj lětny přiwjedžen. Hačžrunje bē njedžela njepřichodna, — w Lubiju bē hermanſ — bē ſo tola nahladna

licžba nutnych kermuſchjow w rjenje wupřichenyym Božim domje ſhromadžila. Do tuteho cžehnjeſche tež přiwjedženſti cžaž, kotryž ſo na torhoſečžu ſeſtupa. Na nim wobdželiſchu ſo přichede wſchēm towarſtwa i khorhojemi. W přiwjedženſim předomanju poda předaſ, knjes ſaraſ von Junke, wobraſy i diaſpory abo i roſpřichenja. Tam bē tež ſam ſkutkowaf. Po Božej ſlužbje bē ſhromadžina w tſeleſni; w tutej ſhonichny drobniſcheho w ſkutkowanju Guſtav-Adolffoweho towarſtwa dozſla a Lubiſſkeho pobocžneho woſetje. Wo wobſtejnoſežach a žiwjenju ewangelſkich wěrybratrow w roſpřichenju rēcžeſchaj tu k. ſaraſ von Junke a kandidat Tetz i Beſſarabiſkeje. Tutón młodny Němž je Beſarabiſkeje ſtuduje w Němſkej, ſo by moſl potom cžim doſkadniſcho w přiwjej dalokej domiſnje přiwjim tam ſydlazny woſadma ſlužicž. Je ſajimaze, křichčez, kaſ tam w Beſarabiſkej němſke woſadny ſebi přiwěru waža přiwjich wótžow rēcž a wěru, hačžrunje ſu tam mnoho cžežow a přichěcžehanjow najhonili. Bohonjažy přichlad to ja naž we wobojim, w tym, ſchtož je naſcheje wěry a zyrkwe a w tym, ſchtož je naſcheje ſerbiſkeje rēcže, dozſla naſcheho ſerbiſkeho luda. Woſadny duchowny, knjes ſaraſ Kanig ſkónčži tež ſhromadžinu, poſaſujo na tole a pomiſnajo k tajkemu. W Božim domje kaž w ſhromadžinje ſkutkowajche tež Wóſporſki khor poſawniſtow ſobu, tohorunja jako ſoloſpěwaſka knježna Marczkež, wnucžka poſlednjeho ſerbiſkeho ſararja Marczki we Wóſporſku, a zyrkwinu khor. Tuž: Njedy přichi wſchēm cžežkim cžažu njeſabudženy dobrotu cžinicž přichede wſchēm tež na wěrybratrach a wěryſotrach. To je tola hežlo Guſtav-Adolffkeho džela, a ja to ſbudžowacž a ſahorječž, bē tež ſamēr tuteho přiwjedzenja.

— S Hornjeho Wujeſda. Njedželu 22. ſeptembra přiwjecžeſche Hornjo-Wujeſdžanſka zyrkwinſka woſkada přiwjedžen pomowjenja přiwjeho rjaneho Božeho domu. Tež žnjomny džakny přiwjedžen bu ſdobom ſobu přiwjecženy. Rjany ſlóněžny džek bēſche nam Bóh luby Knjes ja tajki woſebity woſadny přiwjedžen wobradžil. Rano 1/29 hodž. wotewri knjes ſaraſ Günther přiwjatocžnje hłowne zyrkwine durje a přiwjedženſti cžaž cžehnjeſche na to do Božeho domu. Wobnowjenje zyrkwine bēſche ſo pod dohladowanjom Drježdžanſkeho akademiſkeho molerja Œelaza ſtaſo. Knjes ſuperintendent Froehlich ſaſoži přiwj poſkřewecžſku rēcž na bibliſke hłowu: „Knježe, ja lubuju wobhdlenja twojeho doma a meſto, hdžež twója cžeſež byſli.“ Knjes wſchſchi ſaraſ Œarjeń mejeſche ſerbiſku narēcž. Jeho mózne a hluboke hłowu napominachu woſadu, ſo ma ſo cžłowjeſ tež jnutſkowne wobnowicž, hdž je ſo zyrkej notu draſtu woblekka. Œchfoda bēſche, ſo tute křažne hłowu naſcheho knjeſa wſchſcheho ſararja němžy woſadny ſroſumili njeſſu — bēchu wſchſchina zſheho přiwjedzenja. Knjes zyrkwinſko-hamſſki rada dr. Thomas i Budhſchina wupraji wutrobne ſbožopſchecža a křwaleſche wopornimoſež Wujeſdžanſkeje woſadny. Woſkada je nimale 8000 hr. dobrowolnych darow nahromadžila, 2500 hr. bēſche křažne koſſiſtorſtwa přichinoſchowaſo. Knjes ſaraſ Günther ſaſoži přiwje přiwjedženſke předomanje na Ef. 2, 19—22, a tež jeho předomanje ſawoſtaji hluboki ſačžiſchčž we wutrobach nutnych kermuſchjow. Spěny zyrkwinſkeho křora a mužſkeho ſpěwneho towarſtwa porjeńſchichu derje poradženy přiwjedžen. Bóh Wſchehomóžny paſ ſdžerž dale přiwj hnadnu ſchſitowazu ruſu nad Hornjo-Wujeſdžanſkej zyrkwi a woſkadže.

Wiſtowanje:

R. w S.-W.: Wutrobny džak a poſlańku. Œa 6. 10. donže přichepoſdže. Redaktor.

R. w R. ja 21. po Tr. (kermuſchu). — W. w S. a R. we R. ja 22. po Tr.

Samokwity redaktor ſaraſ Wyracž w Noſacžizach.